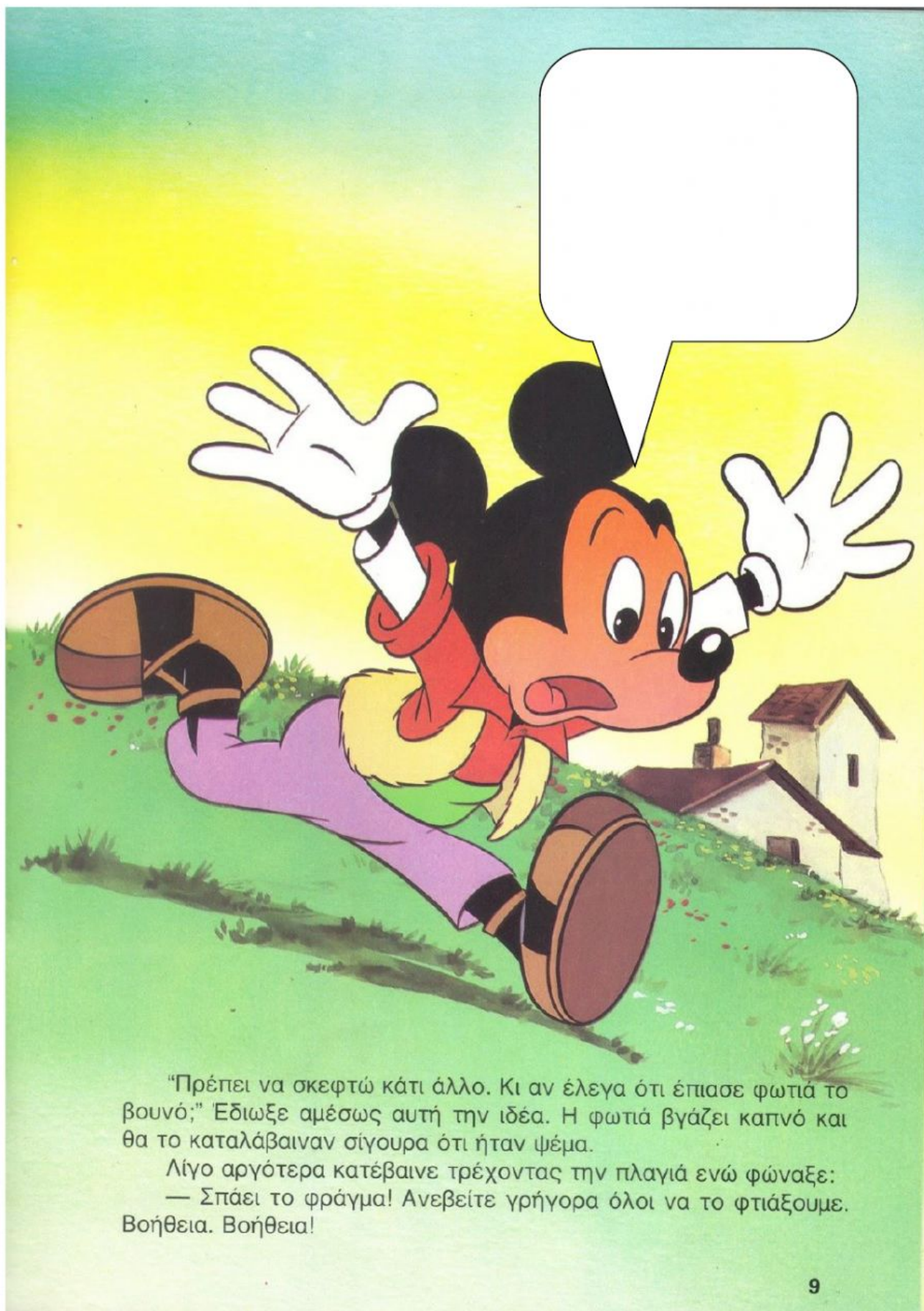

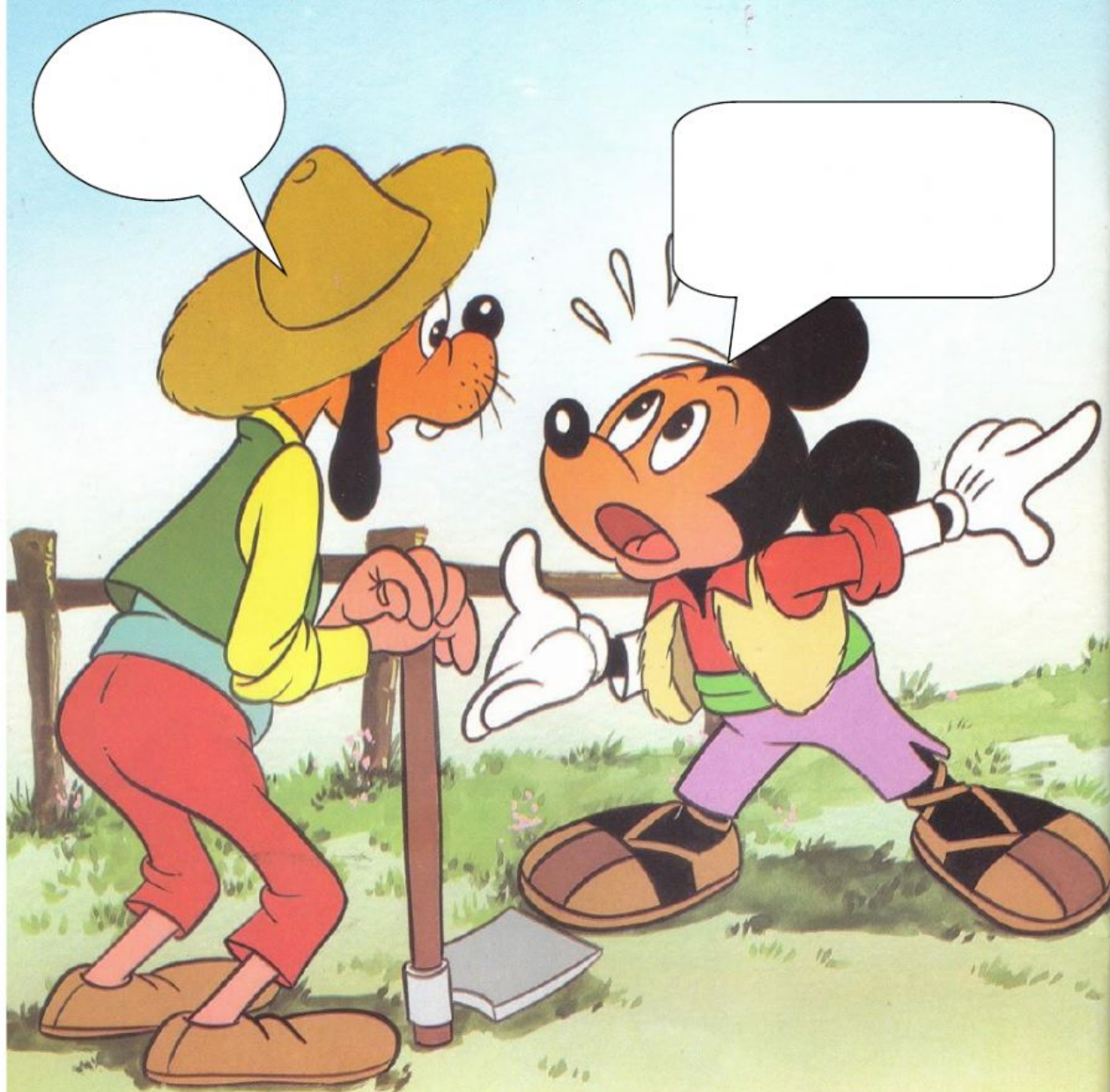
“Πρέπει να σκεφτώ κάτι άλλο. Κι αν έλεγα ότι έπιασε φωτιά το βουνό;” Έδωξε αμέσως αυτή την ιδέα. Η φωτιά βγάζει καπνό και θα το καταλάβαιναν σίγουρα ότι ήταν ψέμα.

Λίγο αργότερα κατέβαινε τρέχοντας την πλαγιά ενώ φώναξε:

— Σπάει το φράγμα! Ανεβείτε γρήγορα όλοι να το φτιάξουμε. Βοήθεια. Βοήθεια!

— Σίγουρα δεν είναι ένα από τα αστεία σου; — ρώτησε ένας γεωργός καχύποπτα.

— Όχι όχι. Το φράγμα έχει ραγίσει. Αν δεν το επισκευάσουμε

αμέσως θα πέσει σίγουρα. Η κοιλάδα που βόσκουν τα προβατάκια μου θα πλημυρίσει και τότε...!

— Όλοι πάνω γρήγορα! — φώναξε ο γεωργός. — Αμέσως πάμε όλοι μαζί.

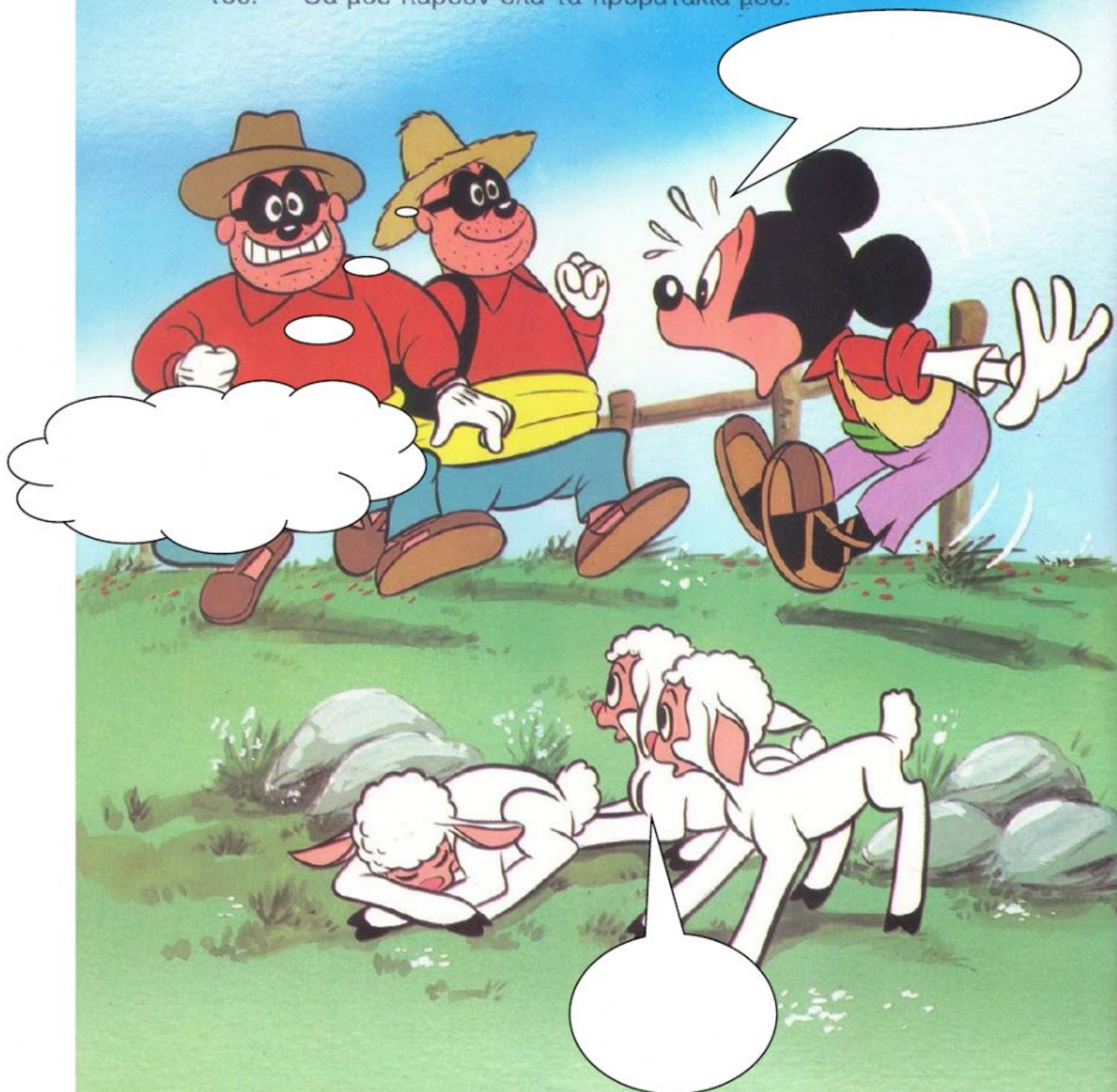
Έφθασαν λαχανιασμένοι στην κοιλάδα για να δουν
ότι δεν υπήρχε καμμία απολύτως ρωγμή στο φράγμα
και τότε κατάλαβαν ότι επρόκειτο για ένα ακόμη αστείο.

— Αυτό πάει πολύ — διαμαρτυρήθηκαν. — Ποτέ πια δεν θα
σου δώσουμε σημασία. Κι έτσι οι χωριανοί γύρισαν πίσω πολύ νευ-
ριασμένοι με τον κατεργάρη βοσκό.

Λίγο αργότερα κι ενώ ο Μίκυ γελούσε ακόμα είδε να έρχονται προς το μέρος του μια συμμορία ληστών.

— Οι αρπαχτικοί λύκοι — φώναξε τρέμοντας από τον φόβο του. — Θα μου πάρουν όλα τα προβατάκια μου.

Τι να έκανε αυτός μόνος του μπροστά στους τρομερούς ληστές; Δεν είχε άλλη λύση από το να ζητήσει βοήθεια.

Καθώς κατέβαινε τρέχοντας την πλαγιά είδε τους λύκους να συγκεντρώνουν το κοπάδι του για να το πάρουν μαζί τους. Αν δεν έκανε γρήγορα θα καταστρεφόταν.

— Κοιτάξτε ξαναέρχεται ο Μίκυ — είπε ένας γεωργός. — Σίγουρα θα πρόκειται για άλλο ένα από τα αστεία του.

— Μας περνάει για ανόητους — είπε αγανακτισμένα ένας άλλος χωριανός.

— Βοήθεια! Ελάτε γρήγορα. — παρακάλεσε ο Μίκυ — Οι αρπαχτικοί λύκοι μου κλέβουν τα πρόβατά μου.

— Και θέλεις να ανεβούμε για να τα προστατέψουμε; — γέλασε ο γεωργός.

— Ναι. Σας παρακαλώ κάντε γρήγορα.

— Να πάρουμε και όπλα μαζί μας; Ή θα τα καταφέρουμε απλώς με τα χέρια μας;

— Πάρτε όπλα. Είναι πολλοί.

— Καλά, καλά — απάντησε ο γεωργός, συνεχίζοντας την δουλειά του. — Αύριο αν δεν έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε θα έρθουμε.

— Δεν με πιστεύετε; — κλαψούρισε ο Μίκυ. — Σας παρακαλώ, σας λέω την αλήθεια — ικέτευε γονατιστός. — Αυτή τη φορά σας λέω την αλήθεια.

— Μας περνάς για χαζούς; καλά διασκέδασες μαζί μας τόσες φορές. Άσε μας ήσυχους τώρα. Δεν πιστεύουμε πια τα παραμύθια σου.

Ο Μίκυ πλήρωσε πολύ ακριβά τα ψέμματα του. Όταν επιτέλους κατάφερε να πείσει τους συγχωριανούς του να τον ακολουθήσουν, οι ληστές είχαν ήδη κλέψει ολόκληρο το κοπάδι.

